

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ" SAMOBOR, HRVATSKA

U OVOM BROJU

- 90. obljetnica Društva
- Pasarićev put
- Plan izleta za 2013.

Godišnjak

God. 2012.

Izdavač: HPD Japetić, Samobor

Japetić

Impressum

Japetić - Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Starogradska 15,
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Nenad Greblički
• e-mail: grebo99@gmail.com

Uredništvo glasila: Robert Cvetković,
Darko Dömötörffy, Nenad Greblički,
Zdenko Kristijan, Vladimir Novak,
Antun Pavlin

Lektura: Antun Pavlin

Slika na naslovnici: Velebit, pogled s
Pasarićevog Kuka prema Velikom
Kozjaku

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor
• e-mail: info@crnonabijelo.com

Tisak: Intergrafika, Zagreb

Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu ujedno i stajališta uredništva
Glasila. Rukopisi, fotografije i ostali
materijali se ne vraćaju. Objavljeni
materijali ne mogu se
koristiti u druge svrhe ili
objavljivati bez suglasnosti
nakladnika.

*Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!*

Sadržaj

Uvodnik	1
"Japetić" u 2012.	2
6. Opća planinarska škola HPD "Japetić"	3
Praktično iskustvo	6
Gorski kotar	7
Japetićev pohod	9
Program obilježavanja 90. obljetnice HPD-a "Japetić"	11
Kružni planinarski put "Kroz Samoborsko gorje"	14
Prva samoborska alpinistička škola	15
Od ideje do ostvarenja	16
Pogled na školu iz kuta jednog polaznika	16
Vu tem Samoboru	18
Japetićev tjedan - svečana sjednica Društva	19
Japetićev tjedan - izlet na Papuk	20
Pohod u slavu osnivača Društva i dobrovoljno davanje krvi	20
Zelena čistka se mora nastaviti	21
Kako sam izgubio prijatelje	22
Prvi bijeli pohod	24
Gran Paradiso i Monte Rosa	25
Pasarićev put	27
Planinarski put Bitovnja – Pogorelica – Vranica	28
Mont Blanc	30
Put u središte Zemlje	32
Plan izleta	33

HPD "Japetić" je jedan od osnivača
Samoborskog Športskog Saveza
i njegov je član.

Zašto planinarimo?

„**Zidine** ove jesu ostanci jednoga između najstarijih gradova zemlje Hrvatske. Stari vjek pod gradu tomu ime Oklič, od okličena prostora gorskog, a kasnije nazvaše ga Okićem gradom... Sva skoro Hrvatska leži pod nogama gledaoca, te malo imade mjestah sa toli dalekim i širokim izgledom, kao što je upravo mjesto ruševinah Okića grada”. Ivan Kukuljević Sakcinski.

Iz uvodnih je riječi za pretpostaviti da je planinarska škola svoj treći izlet provela na starom, plemićkom Okić gradu. Možda zbog jedinstvenog položaja i još jedinstvenijeg pogleda sa zidina grada, možda zbog povijesne priče vezane uz spomenuti grad, a možda zbog „coprija“ vila i vještica, ovaj je izlet ostavio čaroban trag u sjećanju, dok je škola poprimila potpuno novu dimenziju. Edukacija, kao primarna zadaća škole, bila nam je pružena najboljom nastavnom metodom. Pored one verbalne, ovim su „nastavnim satom“ škole u prirodi, dominirale vizualne metode, kako demonstracijske, tako i eksperimentalne.

Organizatori su se pobrinuli da svaki od nas prođe određene situacije koje su u planinarenju svakodnevnica tako da smo odmah na početku podijeljeni u tri grupe: orijentacija, slobodno penjanje i alpinizam. I ovoga puta u druženje i edukaciju uključili su se i drugi planinari i aktivni članovi Društva, čija nam je pomoć, iskustvo pa i sama prisutnost bila od velike pomoći i značaja. Izuzev edukativnog karaktera, ovaj je izlet bio specifičan po mnogočemu. Okusili smo vlastite sposobnosti, ali važnije od toga, dok su se „naše grudi izvijale na toj hridi, ni u zraku ni na zemlji pravo“, kako bi to veličanstveno izrekao gosp. Livadić - Wiesner, spoznali smo da tamo dolje, ispred i iza sebe, imamo oslonac. Vjerujem kako smo ponovo, jednom diskretnom i sofisticiranom metodom došli do odgovora na polazno pitanje zašto planinarimo.

Anita Šešerinac

Foto: Nenad Greblički

Foto: Božica Grgečič - Spuštanje s stijene Okića

Foto: Božica Grgečič - Druženje u planinarskom domu nakon izleta

„Japetić“ u 2012.

Tekst: Antun Pavlin

Protekla je godina bila još jedna u nizu, planinarski gledano, uspješnih. Možda nije dobro pisati hvalospjeve jer uvijek se može bolje, ali činjenice pokazuju da se uloženi trud vraća i da sve u što smo se upustili ima smisla.

Spomenuto je razdoblje obilježeno nizom društvenih aktivnosti koje bismo mogli podijeliti u one već uobičajene, kao na primjer ispunjavanje našega godišnjeg plana planinarskih izleta te društvenih akcija povezanih s Japetićevim pohodom u svibnju, društvenim tjednom krajem lipnja i početkom srpnja te pohodima koji su posvećeni našim utemeljiteljima. Naravno, provodili smo i one aktivnosti iz kalendara Hrvatskog planinarskog saveza koje su imale općeplaninarsko obilježje.

Kako bi naš rad bio što zanimljiviji i društveno prepoznat, pokrenuli smo i neke nove planinarske „projekte“. Tako je organizirana Japetićeva alpinistička škola, a alpinistička sekcija je postala pododsjek Alpinističkog odsjeka Željezničar čiji su iskusni instruktori u suradnji s japetićanskim snagama uspješno ostvarili postavljene ciljeve.. Ovakvom organizacijom omogućili smo školovanje našim članovi kako bismo u budućnosti i sami mogli provoditi alpinističke tečajeve.

Neposredno prije alpinističke škole i ove je godine održana 6. Opća planinarska škola. Kao i svake godine interes je bio velik što samo potvrđuje uvodne riječi kako smo odradili odličan posao.

Priključili smo se također i planetarnoj ekološkoj akciji Zelena čistka povodom Dana planeta Zemlje te smo, uz sudjelovanje naših članova te mladih mještana Cerja, škola iz Ruda i Samobora, očistili dio potoka Jarek. Akcija će se nastaviti i sljedećih godina budući da smo svjesni složenosti problema

Antun Pavlin,
predsjednik HPD-a Japetić

te potrebe neprestanog osvještavanja stanovništva o važnosti zaštite prirode od onečišćenja.

Prikazao sam prethodnim rečenicama samo dio rada HPD-a Japetić, a što se sve zbivalo svakoga vikenda, na društvenim sastancima, na mrežnim stranicama pročitat ćete u trećem godišnjaku koji držite u rukama. Interes za događanja je vrlo velik, što možda najbolje potvrđuju posjete internet-skim stranicama, kao i činjenica da smo bili primorani kreirati nove stranice veće po kapacitetu zbog izravnoga stvaranja novih sadržaja zainteresiranih članova.

Na kraju treba napisati i da je sljedeća godina jubilara. Slavimo 90. rođendan, a pripreme za obilježavanje su krenule. Cijelu 2013. nazvali smo Japetićevom godinom s nizom svečarskih događaja od skupštine Društva, izložbe, izleta, akademije te, krunom svega, prigodnom monografijom. Koristim prigodu da pozovem stare i mlade japetićance koji mogu pomoći, bilo dokumentacijom bilo financijski, da nam se priključe te tako daju svoj doprinos u obilježavanju devedesetgodišnjice.

Foto: Robert Cvetković - Ispred društvenih prostorija pred početak izleta

6. Opća planinarska škola HPD-a "Japetić"

Foto: Gordana Kosmat - Slap Krčić kod Knina

Tekst: Dubravko Facko

Na poticaj, po stažu starijih, članova, odlučio sam se objaviti svoj planinarski literarni prve-nac o 6. Planinarskoj školi HPD-a "Japetić". Energija, ljudi i planine s kojima sam se susreo, ostavili su neizbrisiv trag u meni, a cijele priče sjećat ću se dok budem živ.

Nakon početnih solo izleta po samoborskim bregima, za koje sam mislio da su nešto što zadovoljava moje planinarske ambicije, vidici koji su se otvorili preda mnom nakon završene škole, sežu u daljine koje samo naslućujem, ali se pojavila neutaživa želja da se popnem na udaljene vrhunce, koji se samo naziru na horizontu, a znam da ih je toliko

Foto: Gordana Kosmat - Zabava u planinarskom domu Brezovac na Dinari

da se neću uspjeti popeti na sve do kraja života.

Za sve trenutke ispunjenosti, sreće i harmonije koje sam doživio tijekom druženja i pohoda s ostalim članovima planinarske škole, zahvalan sam svim instruktorima i prijateljima planinarske škole, koji su nesebično, s puno strpljenja i ljubavi prenijeli na mene dio svog velikog znanja i iskustva. Sretan sam jer sam upoznao fantastičnu ekipu s kojom sam se znojio na usponima i poslije liječio žuljeve, a navečer u planinarskom domu popio s njima čašicu – dvije i zapjevao.

Zaražen neuništivim virusom planinarstva, shvatio sam da završiti planinarsku školu ne znači postati samo školovani planinar, već bolja i oplemenjena osoba, koja može bolje razumjeti sebe i druge oko sebe. Nadam se da će moja razmišljanja potaknuti nekoga da obuče gojzerice, stavi ruksak na leđa te da se sa mnom, u nekoj budućoj planinarskoj školi, vine prema suncem obasjanim vrhuncima. 📍

Foto: Josip Ranogajec - Vrijedne diplome

Foto: Gordana Kosmat - Završni izlet planinarske škole Dinara

Foto: Gordana Kosmat - Završni izlet planinarske škole - Dinara, najviši vrh Hrvatske

Foto: Josip Ranogajec - Napeto čekanje završnog ispita :)

Praktično iskustvo (planinarenje s diplomom)

Tekst: Nevenka Miklenić

Prošla je godina dana od 5. Opće planinarske škole a ja sam se pridružila četvrtom izletu 6. Planinarske škole. Javila sam se voditeljima s dozom samopouzdanja i osjećajem da imam kondiciju za planinarski izlet. Moji su planinarski pothvati bili na domaćem terenu (Žumberak, Okić, Oštrc, Japetić – više puta) uz hodanje po Anindolu za održavanje kondicije.

Izlet na Hahliće došao je taman u sunčani vikend ranog proljeća. Očekivali smo najavljen topao dan. Već u vožnji primjećujemo oblake koji su i prije polaska na uspon poslali blagu kišicu. U sadržaju ruksaka nisam imala ni kišobran ni kabanicu, oslanjajući se na prognozu vremena. Ubrzo uviđam da školske upute imaju razlog i da vrijeme ima svoje nepredvidljivo „raspoloženje“ (mikroklima kroz iskustvo).

Još na pola puta počinjem si govoriti „planinarske laži“ i uviđam njihovu istinitost! Zato nosim majicu na kojoj su ispisane. Markirani put tražili smo uvijek iznova zbog smanjene vidljivosti. Kao u nekom začaranom prostoru nikako da stigemo. Dolazimo i do snijega u zavjetrinama i postaje sve hladnije. Rukavice su mi promočile i ruke postale ledene. Tresem ih i grijem u džepovima. Kako je tek na visokom gorju? Nadomak doma i Bojanovih najavljenih 200 metara pretvorio se u put bez kraja: spuštanje, hod po livadama, šumi,

kamenju... Škara hoda iza mene i u maglovitosti „nigdine“ za to je potrebna sigurnost. Snage su mi pri kraju. Dolaskom u dom počinje mi se tresti cijelo tijelo i uviđam da sam prešla svoje granice. To isto mi je rekla po dolasku voditeljica Vesna kao da mi čita misli i kao da zna što se događa sa sudionicima izleta.

Potreban odmor i ručak (grah i domaća kobasica) bio je doista zaslužen. Razgovaram s nekim od planinara koji suše odjeću oko peći. Čekam na mjesto da stavim promočenu odjeću. Hlače sušim stojeći kraj peći jer nemam rezervne. Vraćamo se makadamom uz koji su žice i špage od ograde za konje. Jednu od potrganih žica nisam vidjela te zapinjem i padam niče ogrebavši ruke i desnu potkoljenicu iz koje curi krv. Imam flaster (ipak sam neke upute o obaveznoj opremi poslušala!) i Branka vješto vida ranu. Dobivam pažnju i suosjećanje sudionika izleta (može se dobiti i bez padanja!) Vrijeme se pomalo razvedrava i otvara pogled na okolinu: Grobničko polje i okolna brda. Prolazimo kraj stada divljih konja koji nepomično promatraju prolaz naše zmijolike kolone njihovim „dvorištem“. Najradije bih ih ostala fotografirati zadivljena prizorom slobode i autentičnosti. Povratak je protekao začuđujuće brzo i u vedrom raspoloženju.

Foto: Branka Kramarić - Hahlići

Gorski kotar

Tekst i slike: Nenad Greblički

Dvjesto pedeset kilometara, tri godine, 19 izleta, jedan GPS, jedan prijatelj i puno planinarenja. To bi bio kratki opis kako upoznati mali dio Gorskog kotara i njegove skrivene tajne. Gornji Kuti, malo mjesto kod Moravica, bilo je na početku našeg puta i tada nismo znali kako će to postati jedna lijepa priča koja još uvijek traje. Tamo nas je stari djed pitao kamo idemo a kad smo rekli da želimo propješačiti Kupu i da smo iz Samobora, rekao je: dečki, bolje vam je da se vratite od kuda ste i došli. Tijekom naših izleta upoznali smo mnogo različitih ljudi, raznih priča i običaja ali jedno im je uvijek bilo zajedničko: gostoprimstvo. Svuda gdje su naše gojzerice došle, ti goranski ljudi su nas s veseljem primili i uvijek ugodno razveselili.

Sada, nakon tri godine možemo reći da smo prošli Kupu cijelim njenim tokom od izvora do Severina na Kupu, od Gomirja do Delnica, od Mrkoplja do Moravica. Svi izleti su bili kružnog oblika i prosječno oko 25 kilometara dužine. Bilo je tu svega: divljih životinja, ukusnih plodova jeseni, puno trnja kad smo tražili putove kojim nitko nije prolazio najmanje pedeset godina, skrivenih gorskih jezera, nebrojeno izvora, potoka i prekrasnih pogleda.

Stare vodenice na Kupu su razrušene i samo kameni zidovi odaju da je tu nekad bilo puno života. Danas nema nigdje nikoga. Samo zvuk automobila sa Slovenske strane i oznake državne granice odaju ljude. Stari viseći most koji spaja dvije obale je

zatvoren i potrzan a bilo bi tako lijepo hodati po njemu. Potok Belica, pritok Kupe kod Kuželja, nam je pružio osjećaj prašume jer zelena boja mahovine i ledena kristalna voda je prekrasan doživljaj kojeg je teško negdje drugdje osjetiti. Razmišljamo gdje je ljepše: Kamačnik, Vražji prolaz, izvor Kupe ili Belica?

Planinarski izleti u okolicu Ravne Gore su nam bili najljepši zbog blizine raznih planinarskih putova i prekrasnih livada. Izletom nazvanim "10 vrhova" oko Petehovca smo obišli deset vrhova s kojih smo imali deset različitih pogleda na Gorski

kotar a kod izvora Kupe smo išli takvim strmim terenom kakvog nema niti u Alpama.

Na našim izletima bilo je i nezgoda: padanja u rupe, trnja i blata, vrućine i hladnoće ali se uvijek vraćamo natrag. Istraživajući markirane puteve prošli smo krajevima oko Bjelolasice, Begovog Razdolja i Matić poljane po starim putovima koji se više ne koriste zbog ceste kojim planinari danas dolaze s autima. Izblijedjele markacije pokazuju neka stara vremena kad se od Tuka do Bijelih Stijena išlo pješice. Imao bih toga još puno za ispričati ali neka slike govore umjesto toga.

Foto: Nenad Greblički - Izvor Kupe

Foto: Odmor na Viševici

Foto: Vrh Bjelolasice

Foto: U malom selu Musulini

Foto: Darko Dömötörfy - Kod kapele Presvetog Trojstva

Japetiće pohod

Tekst: Darko Dömötörfy

Dan 20., mjeseca svibnja, godine gospodnje 2012. Konačno je osvanuo sunčan dan. Do sada je uvijek jutro bilo blago do umjerenno oblačno, a sada je sunčeko prolilo svoje zrake po nama. Sastanak zaljubljenika u Samoborsko gorje bio je u parku Domo vinske zahvalnosti. Polazak u 9 daje dosta vremena za kavicu na trgu. I dok ekipa priprema stolove, poznata lica pojavljuju se iz smjera trga, mašu. Stisak ruke, poneka pusa, smiješak čine čovjeku ugodu. Lijepo je biti tu. Predsjednik društva je rekao par uvodnih riječi, a onda sam upoznao sudionike s trasom ovogodišnjeg pohoda. I tako, krenuli

Foto: Darko Dömötörfy - Odmor uz kolače

smo u pravcu Anindola, spustili se stazom ispod Titove vile do ceste koja vodi do Šnajderovog kamenoloma ispod Cerja.

U kamenolomu je KT. Razlog tomu je više nego dobar. Za Dan planete Zemlje članovi Društva su očistili potok Jarek, a ovdje, u staroj drvenoj nadstrešnici bila je Baza, komandno i opskrbno mjesto. Da bi se podsjetili na to, a ujedno i pohvalili, prikačili smo slike s akcije na zid. Slike su privukle pozornost gotovo svih sudionika. Po osvježanju koji su nam pripremili Škarica i ekipa, nastavili smo uz potok, te nakon oko 300 m uspjeli se na greben, te šarajući šumskim putovima stigli do ceste u Cerju.

Sunce nas miluje, nastavljamo prema Manjoj Vasi, a onda skrećemo u voćnjaku desno, pa prvo kroz šumu, a onda livadama stižemo do Melinja. Cijelo to vrijeme nas snubi Oštrc, a ispod njegove gizdavo stoji kapela Presvetog Trojstva koja je naša sljedeća destinacija. Strmi uspon do kapele prošao je bez jambranja i stenjanja. Svi su ga glatko prošli. Ispred kapele, za nagradu, dočekali su ih kolači, vino sve napravljeno rukama vrijednih članica i članova društva. Za pola sata odmora kolači su pometeni sa stola, a vino je čudnovato isparilo. Sljedeća KT je Pl. dom Ivica Sudnik do kojeg smo se spustili uz izgorjelu lovačku kuću, nekadašnje

naše sklonište Blagajski likovac.

Znajući što nas čeka u Šoićevoj kući, nismo se dugo zadržavali ispred doma već krenuli nizbrdicom prema cilju. Šojka, tradicionalno mjesto okupljanja na kraju pohoda. Ovaj put nas je s gitarom dočekaao Zvonko. Ugodnu atmosferu prekinuo je dolazak autobusa koji je odnio sa sobom većinu sudionika. No tu, naravno, nije bio kraj priče, njega možete samo zamisliti. Ono što je obilježilo ovaj pohod je mlada populacija. Drago nam je da su nam se na pohodu priključili članovi AK Samobor, planinari iz Kostanjevice na Krki kao i tradicionalno planinari iz Scouta, Željezničara, Matice, Kapele.

Foto: Darko Dömötörfy - Kod Šoićeve kuće

1923. —∞— 2013.

Program obilježavanja 90. obljetnice HPD-a "Japetić"

2013. JAPETIĆEVA GODINA

Tekst: Mirjana Klarić

HPD Japetić 2013. godine slavi devedesetu obljetnicu osnivanja. Društvo je član Hrvatskog planinarskog saveza koje je pravni i tradicijski slijednik Hrvatskog planinskog društva osnovanog 1874., a koje je održalo i prvi organizirani izlet u povijesti hrvatskog planinarstva upravo u Samoborskom gorje na Oštrc i Plešivicu.

Osnutkom HPD-a Hrvati su postali deveti narod svijeta i prvi u ovom dijelu Europe koji je osnovao planinarsko društvo.

Budući je HPD Japetić jedna od najstarijih aktivnih udruga u Samoboru, s bogatom poviješću organiziranja aktivnog sportsko-rekreacijskog života građana Samobora, mnogobrojnim članstvom, nizom zapaženih rezultata u planinarstvu i visokogorstvu, Upravni odbor Društva i članstvo odlučili su obilježiti obljetnicu osnivanja nizom aktivnosti.

Kako je 90. obljetnica vrijedan jubilej, a Samoborsko gorje predstavlja kolijevku hrvatskog planinarstva koje je ostavilo duboki trag u razvitku svijesti o važnosti brige za okoliš, rekreaciju i zdravlje građana Samobora i šire društvene zajednice, odlučili smo zabilježiti važne događaje iz naše povijesti na jednom mjestu, u **MONOGRAFIJI HPD-a**

Izlet HPD-a "Japetić" na Okič 1925. godine

Foto: Nenad Greblički - Japetić zimi

Foto: Nenad Greblički - Zima u Samoborskom gorju

JAPETIĆ 1923.-2013. koju namjeravamo izdati u jesen 2013.

Mišljenja smo da je izdavanje **MONOGRAFIJE HPD-a JAPETIĆ** od značaja ne samo za naše Društvo, već i za grad Samobor i Zagrebačku županiju jer će predstavljati izdanje koje se odnosi na očuvanje baštine, povijesti sporta, rekreacije i kulture samoborskog kraja.

Slijedom navedenog, pozivam vas da nam se pridružite u planiranim događanjima kojima ćemo obilježiti **JAPETIĆEVU GODINU**:

28. veljače 2013. GODIŠNJA SKUPŠTINA Društva na kojoj će se pored uobičajenog dnevnog reda promovirati program događanja vezanih uz obilježavanje **JAPETIĆEVE GODINE** (dvorana Doma umirovljenika).

07. travnja 2013. društvena akcija **SVI NA JAPETIĆ** kojom želimo što više građana Samobora motivirati da nam se pridruže na jednodnevnom izletu na Japetić u svrhu promocije planinarstva kao društveno korisne i zdrave aktivnosti s osobitim ciljem privlačenja učenika samoborskih škola.

21. travnja 2013. obilježavanje **DANA PLANETA ZEMLJE** – ekološkom akcijom, odnosno nastav-

Foto: Darko Dömötörfy - Samoborsko gorje iz Cerja

kom čišćenja potoka Jarek u Maloj Rakovici.

19. svibnja 2013. JAPETIĆEV POHOD – TREKING, uz naš već tradicionalni Japetićev pohod, organizirat ćemo i trekking za kategoriju planinskih trkača. Ovom akcijom želimo motivirati mlade ljude za ovaj sve popularniji način kretanja planinama.

09. lipnja 2013. AUTOBUSNI IZLET za naše članstvo.

30. lipnja 2013. na **GRADIŠĆU** ćemo upriličiti misu i prigodnu svečanost polaganja vijenca na kuću osnivanja Društva (klet obitelji Belak).

U srpnju 2013. planiramo visokogorski višednevni uspon na najviši vrh Europe.

31. kolovoza 2013. održati ćemo **SVEČANU AKADEMIJU** obilježavanja 90. godišnjice u maloj dvorani Narodnog doma (Kino) na kojoj će se prezentirati rad u Društvu u prethodnih 90. godina, održati promocija **MONOGRAFIJE** Društva, prirediti izložbu fotografija. Biti će prilike i za pokaznu vježbu mladih alpinista te domjenak i druženje.

06. listopada 2013. završni događaj bit će **AUTOBUSNI IZLET** za članove Društva.

Foto: Gordana Kosmat - Stari grad Samobor

Kružni planinarski put "Kroz Samoborsko gorje"

Tekst: Zdenko Kristijan

Samoborska obilaznica je od 1958. do 2003. godine imala naziv Kružni planinarski put „Kroz Samoborsko gorje“. Zvali smo je skraćeno: Kružni put. Nakon što je iskaznica iz 1958. rasprodana, Kružni put se obilazio s listom papira, u koji su se utiskivali žigovi. Bez karte ili skice, sa šturim opisom nije zadovoljavao planinare na obilasku Samoborskog gorja. Htjeli smo ponuditi planinarima knjižicu-dnevnik s detaljnim opisom Kružnog puta i kartu, jer zemljovida Samoborskog gorja nije bilo. Za izdavanje dnevnika povod je bila 20-ta obljetnica Kružnog puta 1978. godine.

Pripreme za izdavanje dnevnika su započele u proljeće 1978. Prvo je Markacijska sekcija društva prionula sređivanju markiranih putova. U velikoj akciji tijekom proljeća i ljeta obnovljena je cijela trasa. Neki putovi su bili toliko zapušteni da ih je trebalo markirati iznova. Markiran je novi prilaz do Okića, od Samoborskog muzeja preko Anindola, Cerja i D. Terihaja do pl. kuće pod Okićem, koja je te godine otvorena za planinare. Na cijeloj trasi je izmjereno vrijeme hoda. Postavljene su nove putokazne ploče na nekim križanjima. Komisija za Kružni put je odredila dimenzije dnevnika, broj kontrolnih točaka, tiražu i tiskanje dnevnika. Uz prijašnjih sedam kontrolnih točaka, dodane su još dvije, vrh Plešivica i izletište „Janko Mišić“ u Slanom Dolu.

Prvi dnevnik Kružnog puta je knjižica veličine 10 x 14 cm s 32 stranice, praktičan za nošenje u ruksaku. Na prvoj stranici su osobni podaci vlasnika dnevnika, zatim daljinar puta, upute za obilazak, opis ostalih obilaznica u Samoborskom gorju i popis obilaznika po planinarskim društvima do 1978. Slijedećih 17. stranica je opis Kružnog puta i ostalih markiranih prilaza do pl. domova, dopunjen s nekoliko fotografija. Na kraju je prostor za žigove i ovjeru obilaska.

Na korice je ulijepljena dvobojna pl. karta. Tekst je napisao Zdenko Kristijan, a dvobojnu planinarsku kartu je nacrtao Marijan Horvatić.

Dio upravnog odbora društva je pružao otpor izdavanju dnevnika, tvrdeći da šapirografska iskaznica na listu A4 zadovoljava potrebe. Dnevnik je tiskan u 1000 primjeraka i rasprodan za 6 mjeseci. Kupovali su ga i planinari kojima obilaznice nisu bitne ali je opis i karta služila za planinarenje po Samoborskom gorju. Drugo izdanje, neznatno dopunjeno tiskano je 1979. uz podršku cijelog upravnog odbora društva.

Dvadeseta obljetnica je proslavljena u studenom 1978. kratkim govorom ispred Samoborskog muzeja i pohodom po obilaznici. Tog dana pušten je u prodaju novi dnevnik Kružnog puta.

Planinari iz Samobora, Zagreba i drugih gradova su krenuli na obilazak u dvije skupine; prva preko Okića, Plešivice, Oštrca, Velikog dola do Šoićeve kuće, a druga na Slani Dol, Noršić Selo Japetić do Šoićeve kuće. Broj obilaznika koji su završili Kružni put bitno se povećao a trend dobre posjećenosti je bio sve do 1991. Dnevnik Kružnog puta je postao ogleđni primjerak za neke druge obilaznice u Hrvatskoj.

Kontrolne točke u dnevniku Kružnog puta:

1. Planinarski muzej Hrvatske, Samobor – žig u Samoborskom muzeju
2. Okić-grad – žig se nalazi u planinarskoj kući pod Okićem, a rezervni žig kod Vinka Jakopca u zaselku Jakopci, kbr. 25 (Klake)
3. Plešivica-779 m – žig je u kutiji na piramidi na vrhu
4. Oštrc-752 m – žig u planinarskom domu na Oštrcu-691 m
5. Planinarski dom Veliki dol-530 m – žig je u domu
6. Planinarski dom „Šoićeva kuća“-385 m – žig je u domu
7. Japetić-879 m – žig je u planinarskom domu na Japetiću-815 m
8. Noršić Selo-650 , – žig je pohranjen u kući Ivana Bošnjaka, kbr.15
9. Spomen dom „Janko Mišić“, Slani Dol-480 m – žig je u izletištu „Janko Mišić“ u istoj zgradi

Prva samoborska alpinistička škola

Tekst: Ivanka Jakopec:

Alpinistička tradicija u Samoboru je nastavljena osnivanjem Japetićevog alpinističkog pododsjeka u suradnji s Alpinističkim odsjekom Željezničar. Rezultat toga je prva Japetićeva alpinistička škola, koja je održana od 16. travnja do 27. svibnja 2012 godine. Upisano je 10 polaznika, a školu je vodio Tomislav Jakopec uz pomoć Marka Vukovića (AO Željezničar) kao mentora. Škola se sastojala od teorijskog i praktičnog dijela, kojim je obuhvaćen program koji propisuje Komisija za alpinizam HPS-a. Teme predavanja su bile organizacijska struktura HPS-a i uloga Komisije za alpinizam, penjačka oprema, priprema penjačkog uspona, opasnosti u planini, bivačiranje, stilovi penjanja, ocjene, opis i skice smjerova, prva pomoć u planini, GSS, povijest al-

pinizma, zimski alpinizam i ekspedicionizam. Predavači su bili Marko Vuković, Brana Resanović, Krešimir Klasan, Roman Vuković, Dado Novak, Tomislav i Ivanka Jakopec.

Terenska nastava održana je tijekom 5 vikenda na Okiću, Gorskom zrcalu, Kamenjaku, Paklenici (2 vikenda) i Kleku. Praktični dio je obuhvatio čvoroze, tehnike spuštanja po užetu (absajl), penjanje i osiguravanje na penjalištima i u dugim smjerovima, prevezivanje, tehnike uspinjanja po užetu, tehničko penjanje, spašavanje palog penjača (sv. Bernard), upotreba klinova i zaglavaka, izrada složenih sidrišta, komunikacija u stijeni i penjanje dugih smjerova u navezu sa drugim polaznikom. Ukupno je ispenjano 66 dugih

smjerova. Na izletima je sudjevalo ukupno 10 različitih instruktora (iz našeg pododsjeka i iz AOŽ), a posebno se želim zahvaliti Maji i Martini Štefković te Zoranu Baueru, koji su sudjevali na svim izletima i pomogli da se škola kvalitetno odradi. Uvjete za pristupanje ispitu su u potpunosti ispunili svi polaznici škole. Ispit je održan 27. svibnja na Okiću i sastojao se od pismenog i usmenog dijela. Svi polaznici su položili ispit, dobili diplome AOŽ-a i stekli status mlađeg alpinista pripravnika. Alpinistički pododsjek je nastavio s radom i nakon škole. Sastajemo se svakog prvog ponedjeljka u mjesecu. Nadam se da će biti zainteresiranih koji će nastaviti alpinističko školovanje i steći uvjete da jednog dana osnujemo svoj odsjek.

Foto: Anita Šešerinać

Naši novi mlađi alpinisti pripravnici su:

- Višnja Kos
- Ivana Kuzmanić
- Snježana Nikl
- Vladimira Šančić
- Anita Šešerinać
- Hrvoje Bišćan
- Dragutin Kos
- Nikola Skendrović
- Josip Ranogajec
- Janko Zupčević

Od ideje do ostvarenja

Tekst: Anita Šešerinac

Savladane su mnoge pravne i tehničke prepreke koje su kočile osnivanje same škole i otkriven je put do ostvarenja želje tako da se osnuje alpinistički pododsjek HPD-a Japetić, Alpinističkog odsjeka Željezničara. Predstavljeni su kandidati te njihovi instruktori. Uz AO Željezničar, osobite zasluge pripisane su bračnom paru Jakopce, predavačima: dr. Brani Resanović, Marku Vukoviću, Romanu Vukoviću i Dadi Novaku te "asistentima u nastavi": Mirjani Klarić, sestrama Štefković, Zoranu Baueru te Igoru Kuzmaniću. Čestitke su upućene prvoj generaciji mlađih alpinista pripravnika: Josipu Ranogajcu, Ivani Kuzmanić, Dragutinu i Višnji Kos, Snježani Nikl, Janku Zubčeviću, Vladimiri Šančić, Nikoli Skendroviću, Hrvoju Biščanu i Aniti Šešerinac. 📍

Foto: Anita Šešerinac - Gorsko zrcalo

Pogled na školu iz kuta jednog polaznika

Tekst: Anita Šešerinac

Svima je poznato da je HPD Japetić kao alpinistički pododsjek AO Željezničara, po prvi puta objavio poziv za prvu alpinističku školu, unutar gore spomenutog društva. Pod dirigentskom palicom bračnog para Jakopce, visoko postavljenim kriterijima, odabrano je deset kandidata: Josip Ranogajec, Ivana Kuzmanić, Dragutin i Višnja Kos, Snježana Nikl Janko, Vladimira Šančić, Nikola Skendrović, Hrvoje Biščan i moja malenkost Anita Šešerinac. Već prije prvog predavanja, mailom nam je prosljeđen plan škole. Tek pročitavši plan na papiru, nismo ni mogli naslutiti što nas čeka, osim brdo

novih spoznaja i izazova, al što to zapravo znači, nismo mogli ni naslutiti. Kolegica Vladimira je vješto dočarala atmosferu našeg prvog izleta.

Prvi izlet, a upoznali smo nešto što se zove prusiciranje, tehničko penjanje (ili kako se ne zaplesti u ljestve, konope i vlastite noge), abseil (a zapravo ideš dole), spuštanje po užetu Dulfere (ne dilber) tehnikom. Sve navedeno tek je mali detalj u moru informacija koje su se uslijedile. Sljedeći izlet bio je Kamenjak. Srednje visoko brdo u blizini Rijeke s najvišim vrhom od

838 metara. Nama je bio zanimljiviji Mali Kamenjak. Plan rada bio je pomno razrađen. Učili smo razgovarati u stijeni. Vrlo impresivan dijalog sastavljen od niza imperativa poput: „Penji!“, „Španaj!“, „Popusti!“ i „Vuci užel!“. Možda bi u ovom trenutku muza znala bolje dočarati važnost navedenih uskliku, al vjerujem da je ista vrlo jasna svima onima koji su se barem jednom našli u stijeni s partnerom u navezu na udaljenosti od tridesetak metara, pri čemu onaj koji osigurava stoji kraj potoka. Međutim, kako u svakodnevnom životu poznajemo različite oblike komunikacije, tako i u ovoj disciplini postoji nešto što zovemo neverbalnom komunikacijom ili „rope language“. Uz svoje prve riječi, načinili smo svoja prva sidrišta, zabili prve klinove, napravili prve ozbiljnije penjačke korake. Isto tako, dana nam je odgovornost osiguranja partnera. Uz niz novih praktičnih disciplina, prošireni su nam horizonti teorijske spoznaje. Tu je važno spomenuti niz interaktivnih predavanja Tomislava i Ivanke Jakopce, Marka Vukovića, dr. Brane Resanovića, Dade Novaka, Romana Vukovića. Iza nas su dva prekrasna izleta u Paklenicu.

Napravili smo veliki „sumo sumarum“ do sad stečenih disciplina i znanja. Ponovili smo čvorove, tehniku spašavanja Sv. Bernard, prevazivanje, izradu sidrišta. Penjali smo se s instruktorom u navezu. Učili se odgovornosti.

Foto: Hrvoje Biščan - Paklenica

Foto: Hrvoje Biščan - Paklenica

Postavljali smo međuosiguranja, penjali tope rope i duge smjerove kojima Paklenica obiluje. Grupa od deset tečajaca uz svesrdnu pomoć instruktora (Ive, Maje, Martine, Zokija, Ivanke, Tomislava, Mirjane i Igora) je savladala niz tehnika u posve drugačijim uvjetima. Mnogi su postigli izuzetno velike uspjehe. Zoki je s Vladimirom ispenjao Celjski stup. U Joži se rodio mali Stipica Božić. Neki su pokazali izuzetnu upornost za koju nisu ni znali da posjeduju, drugi pak, da trapavi vanjski izgled vara. Stijena se od stijene se razlikuje kako u samom sastavu tako i u uvjetima, endogenim i egzogenim, koji na nju utječu i koji je oblikuju. Mogla bih još koješta pisati o vremenskim uvjetima, moru, nezaboravnom druženju, međutim, smatram važnijem spomenuti da pored ovih alpinističkih znanja, savladali smo nalog; gnotihi seauton iliti spoznaj samoga sebe. Još je davnih dana i Sokrat spomenuo da sve znanje gubi vrijednost, ako pritom stečeno znanje o sebi samom ne činimo polazištem svake svjesne odluke. Mislim da smo imali prilike osvijestiti sebe i spriječiti kojekave buduće subjektivne opasnosti. Kakva god da bila stijena, oštra paklenička ili glatka okićka, (za Janka, nek bude i plešivička), naučili smo, upoznati je i prihvatiti, a potom, možda i ispenjati.

Vu tem Sanoboru ...

Tekst: Marko Vuković (AO Željezničar)

Danas je na Okiću održan završni ispit alpinističke škole poddjsjeka AOŽ-a u HPD-u Japetić koju su vodili Tomi i Ivanka Jakopec. Svih 10 kandidata pokazalo je solidno znanje i položili su, bez popravniha! Pored agilnih Samoboraca, koji su se ponajviše oslonili na vlastite snage u provedbi škole, na ispitu se ukazao i jedan auto koji na registraciji nije imao naljepnicu s grbom grada na Gradni. Hvala svima koji su uskočili i odazvali se pozivu na sudjelovanje!

Ispit se sastojao od pismenog, usmenog i praktičnog dijela. Većina teorije obrađena je u pismenom obliku što je novost koju smo uveli ovom prilikom. Budući da se radilo o manjoj grupi, bilo je prostora za eksperiment tog tipa bez straha da ćemo nešto „zeznut“i. Na kraju mogu reći da mi se čini kako pismeni ispit definitivno ima svojih prednosti, ali nije nadomjestak za usmeno odgovaranje. Stoga smo do-

datno ispitali sve teme gdje nam se to činilo potrebnim. Također, pismeni ispit nije pokrивao kritične/praktične teme kao što su spust po užetu, prusicanje, standovi, komunikacija i sl. To je odrađeno pod kod i na velikom previsu uz podršku prijatelja iz HPD-a Japetić koji su došli pogledati kako im se kolege nose s izazovima ispita.

Slijedilo je vijećanje, nadahnuti govor i čestitke prvoj generaciji pripravnika „made in Samobor“. Nadahnuće se nastavilo v goricama, ipak je to Sa-nor-bor, ne!!! Zasluženno slavlje uz gemi-

šte i kotlovinu u predivnoj kleti i opuštenu atmosferu traju još uvijek dok ovo pišem ...

Bila je to prva alpinistička škola u Samoboru, odrađena vlastitim resursima i tek uz manju pomoć AOŽ-a. Trud koji je uložila obitelj Jakopec bio je ključan da se sve skupa uopće ostvari, baš kao i podrška oba društva Japetića i Željezničara. Iza ideje je čvrsto stalo i nekoliko suradnika škole koji su iznijeli velik dio tereta. Mislim da svi zajedno mogu biti ponosni na učinjeno.

Foto: Hrvoje Bliskan

Foto: Gordana Kosmat - Paklenica

Japetićeev tjedan – svečana sjednica Društva

Tekst: Anita Šešerinac

Where there's a will, there's a way iliti kada postoji želja, rađa se i mogućnost. Tako je glasio naslov izlaganja polaznika prve alpinističke škole na svečanoj sjednici HPD-a Japetić održanoj 28. lipnja u prostorijama Društva. U auditoriju se okupila gomila zaljubljenika u prirodu i druženje kako bi proslavila dane svog Društva i uvjerala se da ono uistinu živi, ima svoje mladice i pretvara se u jedan živi organizam.

Polaznici alpinističke škole s dozom treme i nestrpljenja pripremali su rekvizite za prezentaciju svojih ostvarenja, a stariji su članovi budnim okom pomno pratili potomke. Malo iza 20 sati krenulo se s usmenim izlaganjem potkrijepljenim slikama sakupljenim tijekom terenske nastave alpinističke škole. Više puta naglašena je misao iz

naslova, ovaj put primjenjiva na osnivanje alpinističke škole.

Svi zajedno s veseljem su se prisjetili izleta na Okić, Gorsko zrcalo, Kamenjak, Paklenicu i Klek. Polaznici su fotografijama dokumentirali kako je zaista riječ o hvalevrijednom pothvatu kojemu zadatak nije bilo samo stvaranje titule već i usađivanje imperativne odgovornosti kako za sebe tako i za druge. Isto tako dalo se razabrati kako škola nije bila tek puka formalnost već je u svoj toj "osviještenosti" vrlo spontano i u potpunosti nesvjesno od polaznika stvorila jednu zajednicu koju premda poput stijene različita, djeluje moćno, izazovno i zabavno.

Izlet na Papuk

Tekst: Robert Cvetković

Japetićev tjedan završio je, kao što je to već postalo uobičajeno, autobusnim izletom. Ove godine uputili smo se u Slavoniju, na Papuk. Iako ne zvuči atraktivno kao Alpe ili Velebit, odabrali smo ovaj cilj jer se rijetko posjećuje. To je bila prilika da zajednički posjetimo gorje u koje se većina članova ne bi uputila samostalno. Kao polazište je odabrana Velika, mjesto desetak kilometara sjeverno od Požege.

Planinarenje je bilo organizirano u tri grupe. Cilj prve grupe bio je Češljakovački vis, 820 m visoki vrh bez vidika. Put vodi kroz lijepe šume pored vrhova Toplička i Kaniška glava, a povratak je bio preko vrha Tisovac i cestom kroz Duboku. Druga grupa krenula je preko vrha Pliš gdje je arheološko nalazište na Mališćak (727 m) i do planinarskog skloništa Mališćak od kojeg se pružaju lijepi pogledi na okolno gorje. Treća grupa obišla je poučnu stazu Lapijak gdje su uz edukativne table pred-

stavljene sve najbitnije značajke koje krase Park prirode Papuk.

Budući da je dan bio vrlo vruć, izlet smo završili kupanjem na bazenima u Velikoj. Posebna zanimljivost kod povratka bila je nemogućnost prolaska autobusa zbog parkiranih automobila. Zahvaljujući strpljenju i vještini vozača autobusa, te pomoći snažnih planinara, koji su sirovom snagom razmicali vozila, ipak smo se uspješno izvukli iz prometnog krkljanca i sretno vratili u Samobor.

Pohod u slavu osnivača Društva i dobrovoljno davanje krvi

Tekst: Antun Pavlin

Stazom osnivača i ove godine 1. srpnja kročilo je petnaestak planinara kako bi obilježili obljetnicu osnivanja HPD-a Japetić. Društvo se skupilo ispred društvenih prostorija te krenulo preko Vrhovčaka do kleti obitelji Belak na Gradišću te potom dalje, prema konačnom odredištu Šoćevoj hiži.

Domaćini pohoda Blanka i Joža Belak, kao i svake godine, upričili su domjenak u svojoj kleti, a najstariji sudionik pohoda Franjo Švarić Švrčo objesio je spomen-vijenac u sjećanje na utemeljitelje Društva koji su ovdje

davne 1923. odlučili osnovati podružnicu Hrvatskog planinarskog društva kasnije nazvanom HPD Japetić.

Bilo je i prigodne besjede, prisjećanja na protekle godine te nade u ponovni susret za devedesetu obljetnicu sljedeće godine. Ovogodišnje aktivnosti u

okviru Japetićev tjedna nastavljene su 3. srpnja akcijom dobrovoljnog davanja krvi u suradnji s Crvenim križem iz Samobora. Ovom prilikom zahvaljujemo građanima i svim našim članovima koji su ovim plemenitim činom pripomogli onima kojima je krv najpotrebnija.

Foto: Nenad Greblički - Samoborsko gorje s Noršičke Plješivice

Foto: Branka Kramarić

Tekst: Mirjana Klarić

HPD „Japetić“ se i ove godine priključio akciji povodom DANA PLANETE ZEMLJE – ZELENA ČISTKA.

Tom su prigodom među nama radili volonteri koji po mom sudu zaslužuju posebnu pažnju, a to su djeca iz osnovne škole u Rudama i mladi mještani Cerja. Oni su svojim požrtvovnim radom i predanošću akciji dali nadu da potok Jarek, koji smo čistili s njihovim odrastanjem, neće doživjeti istu sudbinu kojoj smo svjedočili radeći na ovom čišćenju.

Ti vrijedni mladi ljudi su: Marko i Kristijan Grdović, Antonio Šimunić, Ivan Mataušić i Monika Ranogajec iz Osnovne škole Rude, zatim mladi mještani Cerja: Miroslav i Dean Geušić, Stjepan Grdović te Valentina i Dominik Ranogajec. Mladoj ekipi se pridružila i učenica Osnovne škole Samobor Ida Pavlin. Svima njima želimo reći veliko hvala i nastavite tako.

O akciji je obaviješten i Hrvatski planinarski savez kao naša krovna udruga kojemu smo u izvještaju o akciji trebali specificirati vrste i količine otpada izvađene iz korita potoka i okolice kame-noloma.

Tako su se tu našle cerade kamiona, automobil-ske gume, nevjerojatne količine najrazličitijih plastičnih predmeta: kanti, lavana, sanduka, roleta, linoleuma, kanistera i boca od raznoraznih ulja i maziva; salonitnih ploča, WC školjki, plastičnih crijeva, gurtne, velike količine građevinskog otpada.

I da... nismo dovršili posao. Naime zbog već ranije planiranih obveza članova Društva, akcija se održavala u petak u popodnevnom satima tako da nismo uspjeli proći cijelim koritom potoka, a i količina otpada nas je iznenadila OSAM TRAKTOR-SKIH PRIKOLICA ili po našim procjenama oko 3 tone. Stoga je zaključak sviju volontera bio jednoglasan: *vratit ćemo se i dovršiti posao.* 📌

Foto: Branka Kramarić

Foto: Nenad Greblički - Vrh Veli Pliš

Kako sam izgubio prijatelje

(barem na tjedan dana)

Tekst: Nenad Greblički

Tjedan dana nam je trebalo da krenemo. Neobičajeno mnogo vremena. U tom tjednu puno toga se dogodilo i puno smo razgovarali: jedan planinarski sastanak, skupština Društva, šest telefonskih razgovora s ljudima na terenu (Alan, Baške Oštarije, Čičarija, Riječko zaleđe, Krk i Cres), nebrojeno SMS-ova i e-mail poruka, zvanje turističkih zajednica i planiranje jer je izlet trebao biti dvodnevnik. Nažalost, prognoza vremena nije bila dobra tako da smo odlučili planinariti samo u subotu. Nakon dugog natezanja, prihvatili su Vela Pliš i Kamenjak pa smo krenuli rano ujutro, planirajući dugotrajno hodanje, do 5 sati popodne.

Krenulo nam je jako dobro. Od stare ceste prema Rijeci kod Gornjeg Jelenja, krenuli smo na vrh Glog (900 m), Mala Pliš (959 m), pa dalje na Vela Pliš (1141 m). Vrijeme, temperatura, vidici i vrhovi su bili na pravom mjestu, izazivajući nas da hodamo sve dalje prema Platku, udaljavajući se od našeg planiranog, markiranog puta prema Kamenjaku. Malo snijega na putu nas je povremeno hladilo, a sunce cijeli dan grijalo tako da smo na kraju bili i crveni. Pogled s Vela Pliša je izazovan pa nam nije puno trebalo da se odlučimo ići dalje prema Mličnom

Vrhu (1231 m) s kojeg smo gledali Risnjak, Snježnik, Alpe, Učku, Velebit i Gorski Kotar. Sve u svemu odličan grebenski put, nemarkirani, s kojeg smo se strmo spustili na vrh Bogdin (1036 m) a tu su negdje počeli i problemi...

Zašto idemo po tom stijenju i kamenju, a ne kroz šumu? Zašto ovdje ima tako puno snijega? Zašto smo krenuli tuda, a ne tamo? Tko ti je dao dozvolu da hodaš po planinama? Kakav si ti vodič? Gdje nam je razum da smo te poslušali? ...Nažalost, još nisu bili ni svjesni što ih očekuje...

Korak po korak, polako i sigurno smo se dočepali grebena, a s njegovog travnatog vrha pogled na Grobničko polje i Kamenjak. Stali smo i odmorili se. Raspoloženje nam se popravilo, a i nastavak puta nije izgledao težak. Starim kamenim putem smo se spustili s ceste koja vodi na Platak i krenuli oko Kamenjaka, da s njegove južne strane, pokraj bunkera, dođemo na vrh (837 m). Nakon malo lutanja tražeći put, sretno smo došli do vrha, usput istražujući bunkere i vidike hodajući po građenom kamenom putu.

Bilo je već kasno popodne, oko 5 sati što je, s obzirom da smo krenuli u 8 ujutro, bilo već 9 sati hoda po teškom terenu. Prijatelji su mrmljali, ali

prekrasan zalazak sunca odgodio je njihovu reakciju za mrak koji je zavladao nakon nekoliko trenutaka.

Moj plan je bio dobar, markiranim putem do auta (s malim skretanjem do obližnjeg travnatog vrha). Prije toga smo se dogovarali pa je jedan prijatelj rekao lijevo, drugi desno, a ja, kao osoba koja ima GPS i najbolje zna pravac, rekao sam ravno. Prijatelji su se složili i to je bilo to. Do vrha smo došli, ali nakon toga nismo mogli naći markirani put... bolje reći nismo mogli naći nikakav put!

Mrak, mrkli mrak, hladnoća i nepoznati teren. Baterije smo imali, ali dalje od tri metra vidjeli nismo. Tu smo shvatili kako osobe reagiraju na takve uvjete. Netko je bio tih, a netko je polako počeo gubiti strpljenje. Zašto ideš desno? Zašto ideš lijevo? Zašto ideš ravno? Znali smo gdje nam je auto, ali nismo znali konfiguraciju terena pa smo morali zaobilaziti vrtače, stijene i neprohodni teren.

Da ne duljim, nakon teškog hoda kroz stijene, šumu, mrak i granje, dva puta smo našli markirani put, ali nažalost, markacije su se izgubile pa smo morali nastaviti prema pravcu iz GPS-a. Trebalo nam je dva i pol sata za dva kilometra puta da dođemo do auta. Bez vode i hrane, nebrojeno puta smo se pitali tko održava ovaj planinarski put??? Kod auta, prijatelji su u tišini skinuli gojzerice i bez riječi ušli u auto. Nije nam bilo do šale. Stali smo na prvoj benzinskoj i napili se vode, a onda na toplom analizirali našu pustolovinu.

Imali smo službenu planinarsku kartu, GPS, svu opremu i kondiciju, ali smo promašili put. Možda su markacije loše, možda put nije markiran, ali činjenica je da smo dobro prošli. Prijatelji mi se ne javljaju, izgubio sam ih negdje, barem na tje dan dana, do sljedećeg vikenda i nove pustolovine u prekrasnim Hrvatskim planinama!

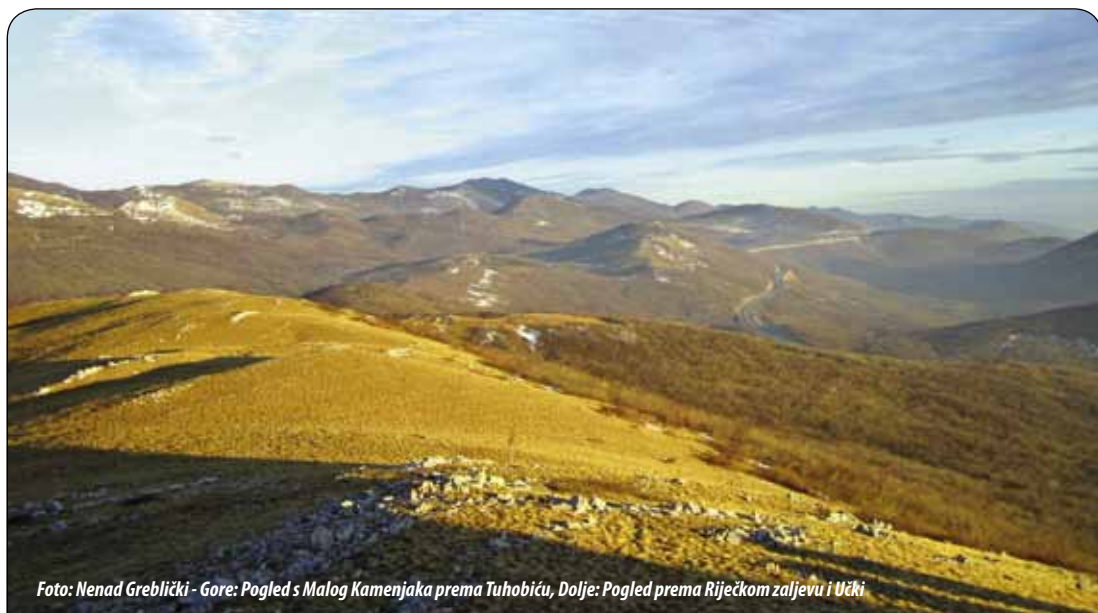

Foto: Nenad Greblički - Gore: Pogled s Malog Kamenjaka prema Tuhobiću, Dolje: Pogled prema Riječkom zaljevu i Učki

Prvi bijeli pohod

Tekst i slike: Darko Dömötörfy

28.10.2012. oko 7 ujutro probudila me dvogodišnja unuka kresnuvši me u snu nogom ravno u nos. To je bio šok, a i znak za ustajanje. Sveno prilazim prozoru, super, kiša se ne čuje, razmišćem zavjesu i ostajem zatečen. Snijeg lagano sipi baš kao u onim staklenim kuglama. U iznenađenju viknem: "Snijeg pada !", a unuk, koji se valjao po krevetu, komentira: "Kako snijeg kada još nije mjesec studeni !?" Dok smo mi stari bili mali, nije bilo čudno da na Sve svete bude snijega i mećave.

Danas naše Društvo u suradnji sa Samoborskim muzejom organizira tradicionalni Sudnikov pohod. Priželjkivao sam bolje vrijeme zbog svih onih koji su najavili dolazak. U gradu nema puno šetača, hladno je, sve se za bijelilo dok na drveću lišća ima kao da je zima još jako, jako daleko. Pred muzejom prvi dolaze željezničari, pa onda pinkleci,

matičari. Kustos Muzeja Lapajne donio je tople Sudnikove žemlje koje su ne samo bile ukusne, već su i grijale promrznute ruke. Prije samog početka pohoda pristiglo je 20 planinara iz Siska, kako lijepo. Među njima je i 6 cura šestog razreda Osnovne škole Budaševo – Topolovac – Gušće.

Pohod je otvorio ravnatelj Samoborskog muzeja Miroslav Milonjić i predsjednik našeg Društva. O razlogu okupljanja i povijesti pohoda prozborio sam i ja nekoliko riječi. Krenuli smo u bjelinu prema Pl. domu "Ivica Sudnik". Neki brzo, neki polaganije, kroz šumu nisko polegnutih grana, stigli smo do doma. Za nas više rastom to je bilo onako, malo više zabavno, jer smo trenirali leđa često se saginjući, provlačivši se kroz šumu grana koje su nam, ne previše nježno, iskrcale svoj teret snijega ravno

za vrat. Tamo gdje sam prošle godine snimio sliku punu jesenjih boja, sada je bila bijela koprana razvučena preko drveća.

U susjednoj prostoriji doma je toplo, grah se dimi, kobasa miriši, a portugizec mami. Vika i galama, kako je to ponekad lijepo čuti. Curice iz Siska prvo su otišle uživati u zimskim radostima, a onda su se stisnule oko peći grijući promrznute ruke. U jednom trenutku izniknula je ničim izazvana harmonika. Nije trebalo dugo da stigne u prave ruke našeg Branka. Bože, kako je to klizilo, kako se ta harmonika rastezala sve do neba.. Pjesma za pjesmom rastapala je srca, noge su same zaigrale. Bijeli pohod začinjen glazbom najljepše je kaj nam se dogodilo u posljednjih par mjeseci. Svi su redom rekli: "Dojdemo i sljedeći puta", a bilo nas je tek nešto više od osamdesetak na 7. Sudnikovom pohodu.

Foto: Ispred Samoborskog muzeja

Gran Paradiso i Monte Rosa

Foto: Gordana Kosmat - Lyskamm (4532 m), pogled sa Vincent piramide

Tekst: Gordana Kosmat

Napokon je osvanuo i dan da se krene na Monte Rosu. Ponedjeljak je 09. srpnja 2012.

Nažalost, nakon toliko dugog čekanja opet je došlo do promjene plana puta. Igor, koji je trebao voditi ovaj izlet, nije mogao završiti svoje poslove tako da nas ostaje samo troje. Dečki iz HPD-a Kapela, Željko H. i Matej P. i ja iz HPD-a Japetić. Prva zajednička odluka je pala, idemo sami, ali zbog lošeg vremena ne idemo na Monte Rosu već na najbliži vrh koji ima sunca, a to je u tom trenutku bio Nacionalni park Gran Paradiso (4061 m).

Krenuli smo dosta kasno iz Samobora. Podne je već davno prošlo. Cilj su zapadne visoke Alpe u sjeverozapadnom uglu Italije - Gran Paradiso i kamp Point. Kroz upoznavanje u autu shvatili smo da smo dobra ekipa puna pozitivne energije i s istim ciljem - ići u planine. I tako, stigli smo do Aoste Valley, pa Valsavarenche i dalje cestom uz brdo do kampa. U tišini postavljamo šator, večeramo i odlazimo na spavanje. U daljini se čuje slap...

Utorak. Jutro je. Prošetali smo se po kampu i shvatili da to nije Point i zapitali se: "A gdje smo to mi?", Ma nema veze. Naspavali se jesmo, najeli također, zdravi smo, ništa nam ne fali i što sad, idemo dalje. Objasnili su nam i uputili da je Point još

4 km naprijed. Oh, hvala Bogu nismo pogriješili cestu. Vrijeme je bilo sunčano i vedro tako da nas je krajolik oduševio. Nakon prijave u domu imali smo cijelo popodne za razgledavanje okolice.

Srijeda. Negdje oko 2h ujutro nekome je zvonila budilica. Probudili smo se i čuli da vani hukti, puše i zavija. Vjerojatno je oluja. Nitko ne ustaje. Pomislili smo. "Ako se iskusni alpinisti i planinari ne dižu, zakaj bi onda i mi." Nastavili smo spavati, ali san nije dolazio na oči. Ustali smo oko 3.15 h. Svi su već napustili dom dok smo mi još doručkovali. Krenuli smo kao zadnji ili predzadnji iz doma, u samo svitanje dana oko 4.50 h. Stavili lampice na glavu i krenuli prema siparu...

Razdanilo se i mi smo već hodali po zaleđenoj površini potoka, prekrivenoj snijegom, koji je žuborio ispod naših nogu. Počelo se pojavljivati jutarnje sunce, ali tada sunce nestaje i dolaze oblaci. Udari vjetra su bili tako jaki da se moralo stati, osloniti se na cepin, i pričekati da vjetar prođe, inače baca i gura po ledenjaku. Nisam imala maramu za lice, a uz sve nedaće još mi se i voda u ruksaku smrznula. Bez obzira na sve, lijepo je biti gore. Neko novo iskustvo, neki novi doživljaj planine. Svi smo po prvi puta na toj visini. Onako sami svatko za sebe, u svojim mislima mogao je doživjeti planinu, njenu snagu i njenu ljepotu.

Foto: Matej - Željko i Gordana na vrhu

Gledam prema gore, vidim vrh, ali nemam daha. Gužva je. Neki se spuštaju a neki čekaju da se počinju penjati po stjenovitom vrhu. Nisam mogla vjerovati da se ljudi gore guraju. Sve je zaleđeno, sklisko, nema nikakvog osiguranja, vrh nikamo neće pobjeći, ali oni se i dalje guraju. Napokon sami nakon 40 min čekanja, onako promrzli, svezali smo se i osigurali i prešli preko okomite stijene do kipa Madone na Gran Paradisu 4067 m. Željko nas je slikao i krenuli smo nazad. Sretna, s osmijehom na licu, zapjevala sam planinama i anđelima oko sebe.

Četvrtak. Prognoza: sunčano samo danas, a sutra pogoršanje. Auto smo ostavili na parkiralištu. Uskačemo u kabinu žičare veseli i nasmijani jer danas je taj dan. Kad na desnoj strani ugledate bijele vrhove Monte Rose zastane vam dah, naježite se, nasmijete i kažete sebi: „Ja danas idem gore. Ne mogu vjerovati da sam tu.“

Današnji cilj nam je vrh Piramide Vincent na 4215 m. Iako su nas stariji i iskusniji planinari iz društva savjetovali da se u planinu ne ide popodne nego rano u zoru, odlučili smo suprotno, usprkos svim pravilima i normama. Namjeravali smo to ostvariti danas, jer samo danas je sunčano vrijeme. Svi su se već spustili, a mi smo tek kretali prema gore.

Ovaj put smo imali lijepo vrijeme, za razliku od jučer kad nas je tukao vjetar komadićima leda. Di-

vila sam se planini, uživala gledati prirodnu ljepotu u tim uvjetima. Pogledi na sve vrhove Alpa... Nestvarno, ali istinito... Sunce i led, bjelina i plavo nebo. Oko nas procjepi i gromade leda koje pritišću jedno drugo. Spoj snage i prirode u jednom. A ja: “Ja sam danas dio toga!”

Petak. Probudila sam se i nisam se baš dobro osjećala. Tutnjalo mi je u glavi i kao da me nešto pritiskalo. Pokušala sam otvoriti oči, ali nije baš išlo. „Isuse Bože, pa ja sam natekla!“ Kapci su mi prekrili oči, a nos, lice, ruke, prsti - sve je natečeno. Matej se probudio i počeo mi se smijati, ali... onda sam se i ja počela smijati njemu, škiljeći, jer jedino sam tako mogla vidjeti njegovo natečeno lice. Vrijeme se pogoršavalo, počelo je puhati i padati snijeg. Oko 13.30 h stigli smo u sklonište Jordan na Balmenhornu (4167 m). Popili smo topli čaj iz termosica, pojeli suhog voća i nakon kratkog odmora, fotkali se i krenuli nazad. Cepinom smo isprobavali čvrstoću snijega da ne propadnemo. U jednom trenutku nebo se otvorilo, razmaknulo oblake i ugledali smo dom. Vrlo sretni jer smo na pravom putu prema kući. Odlučili smo još jednu noć provesti u prekrasnom domu. “O, planino! Ostavila si nas bez daha, ali osvojila naša srca..”

Subota. Snijeg je pao. Spuštamo se u Alagna Vallesiju u kamp na noćenje, ali predomislili smo se, spakirali stvari i krenuli prema Hrvatskoj.

Pasarićev put

Tekst: Vladimir Novak

U „Samoborskom listu“ (br 11 od 1. lipnja 1925.) možemo u rubrici „Planinarstvo“ pročitati sljedeće tekstove:

Predavanje prof. Pasarića

U subotu navečer održano je u Pensionu „Lavica“ predavanje g. prof. Pasarića o Gorskom Kotaru i Velebitu. Predavanje je bilo popraćeno vanredno dobrim skioptičkim slikama sa Kleka, Bjelolasice, Bijelih stijena, Viševica, Medvednjaka, Zelenog Vira, Risnjaka, Štirovače, Vel. Paklenice i.t.d.

Gosp. prof. Pasarić razložio je prisutnom općinstvu tako u tancine sve snimke, da ga je svaki planinar, a i ostalo općinstvo moglo posve lako razumijeti i shvatiti. Prisutni pratili su sa velikim interesom ovo predavanje, jer su im predočene mnoge slike lijepe naše domovine koje mnogi nisu imali sreću da vide u naravi.

Iza predavanja g. prof. Pasarića predočene su neke slike iz naše okolice, a tako i Bijela Voda, kuda vodi novi put na Oštrc koji je posvećen g. prof. Pasariću. Na svršetku predavanja pozdravio je i zahvalio srdačnim riječima g. prof. Pasariću za njegov trud predsjednik Planinarskog kluba „Japetić“ g. Stjepan Šoić...

Ovi kratki tekstovi upućuju, kad ih gledamo u današnjem vremenu, na nekoliko važnih detalja u radu Društva koje ove godine obilježava svoju 90. obljetnicu. Naime, podružnica „Japetić“ osnovana je samo dvije godine prije ovog događaja, a već organizira kvalitetno predavanje uvaženog potpredsjednika HPD-a, markira i otvara nove putove u Samoborskom gorju.

Posebno pak, što je ovaj događaj upriličen točno istog datuma 50 godina nakon prvog izleta članova HPD-a na Oštrc i Plešivicu. Nastavilo se postavljanjem spomen ploče prvom izletu HPD-a na vrhu Oštrca 1953., u okviru obilježavanja 30 godina osnutka HPD-a „Japetić“.

Iza toga je pohodom planinara 17.5.1965. obilježeno 90 godina od prvog izleta, a nastavlja se svakih

Otvorenje Pasarićevog puta

U nedjelju dne 17. svibnja obavljeno je otvaranje Pasarićevog puta. Jutarnjim planinarskim vlakom stiglo je oko 500 planinara, članovi naše središnjice te podružnica Sljeme iz Zagreba, Jastrebarskog, Karlovca i Bjelovara, od kojih su većina krenuli s našim domaćim članovima na otvorenje Pasarićevog puta. Na početku puta kraj iskićenog kašiputa pozdravio je profesora Pasarića g. M. Klešić st., istaknuvši njegove zasluge za razvoj hrv. Planinarstva. Našto se je g. profesor Pasarić lijepim riječima zahvalio, pa se krenulo novooznačenim putem na Oštrc.

O ovom događaju piše i časopis „Hrvatski planinar“ (godište XXI br 6/1925 str. 108)

Novi put na Oštrc kraj Samobora

Radina podružnica „Japetić“ u Samoboru dosad je markirala više putova u Samoborskim gorama i na više mjesta podigla natpisne ploče s oznakom smjera i duljine putova, a u novije vrijeme je prokrčila i označila novi ljetni put na Oštrc, koji je prozvala imenom našeg potpredsjednika „Pasarićevim putem“. Taj put počinje u ...

deset godina velikom manifestacijom planinara u Samoborskom gorju, pri čemu članovi Društva predstavljaju okosnicu organizacije samog događaja.

Jedan od prilaza na Oštrc 1925. godine vodio je iz centra Ruda. Od željezničke stanice Samobor hodalo se cestom kroz Samobor do Ruda i dalje stazom, jer autobusne linije nije bilo. Iako dulji, Pasarićev put preko Bijelih voda skratio je hodanje cestom. Danas taj prilaz do Gvozda nije markiran, koristi se put od Samobora preko Palačnika, Gvozda i Velikog dola na Oštrc.

Planinski pašnjak

Prokoško jezero

Planinarski put Bitovnja

Tekst i slike: Ljiljana Šabić

Planinarski put Bitovnja – Pogorelica – Vranica, 1964. g. uspostavljaju planinarska društva: Bitovnja iz Kreševa, Pogorelica iz Kiseljaka i Vranica iz Fojnice u namjeri da planinarima i svim drugim ljubiteljima prirode približe raskošne ljepote planinske prirode, prirodne raritete i bogatstvo kulturnog i povijesnog naslijeđa ovog kraja.

Planinarski put započinje u Kreševu, prelazi preko planina; Inča, Lopate, Visočice, Bitovnje, Pogorelice, Zeca i Vranice i završava u Fojnici (71 km) ili Uskoplju, Gornjem Vakufu (64 km).

U duhu planinarskog pohoda i druženja povezala sam članove dvaju planinarskih društava: PD „Ericsson Nikola Tesla“, Zagreb (Bojana S., Janko Š., Mirko M., Ljiljana Š.) i HPD Japetić, Samobor (Darko D., Višnja K. i Dragutin K.) i svi smo s veseljem krenuli na ovu planinarsku „poslasticu“ u najljepše planine BiH, na jedan od najljepših i najatraktivnijih planinarskih puteva.

Naš domaćin, planinarsko društvo „Bitovnja“ iz Kreševa, organiziralo je transfer sudionika (48. pohoda) autobusom iz Kreševa preko Fojnice do planinarske kuće na Jezernici (1131 m), odakle smo započeli četverodnevni „put četiri planine“: Vranica, Zec, Pogorelica i Bitovnja krećući se prosječnom nadmorskom visinom nešto iznad 1700 m.

Cilj prvog dana je laganim usponom doći do Prokoškog jezera (1636 m), podno središnjeg grebena Vranice. Oko jezera se nalazi naseobina brojnih katuna, gdje smo i mi kod ljubazne domaćice prenoćili. Lijepo je ponovo, nakon godinu dana, vidjeti poznata lica. Došli su opet Ivo, fra Anto i Mato.

Veselo se pozdravljamo. Tijekom večeri u kućama ljubaznih domaćina, uz „čšašicu razgovora“ i „meze“ upoznajemo i druge sudionike pohoda.

Naš veseli i uvijek dobro raspoloženi vodič Mato Frančević, koji je s nama bio sva četiri dana, vrlo je odgovorno sve „držao pod kontrolom“. Komunicirao je sa svim sudionicima pohoda, brinuo o izboru trase hodanja, pomagao u organizaciji smještaja, s puno ljubavi prema planini, planinarenju i prirodi uopće objašnjavao gdje smo i što vidimo, pričao o povijesti ovog kraja te strpljivo odgovarao na sva naša pitanja.

Drugi smo se dan popeli na Ločiku (2107 m), vrh planine Vranica, te preko prijevoja Vrata (1900 m) na Tikvu (1978 m), i nastavili preko prijevoja Derala do Sikirskog vrela. Internacionalna grupa broji oko 35 planinara. Nakon odmora za ručak i svježu izvorsku vodu, prošli smo ispod vrha Ščit (1949 m), i hodali planinskim pašnjacima s vidicima na Radušu, Ljubušu, Vran, do visoravni Dernečište (1790 m), po kojoj pasu brojna stada ovaca te podno koje je izvor rijeke Vrbas.

Dan je bio sunčan i jako topao, vidici jasni i daleki. Na livadi zasluženi odmor, a tko želi može se još popeti na Smiljevu kosu (1872 m), najviši vrh planine Zec. Oštro smo se spustili do Marinog dola (1470 m) i uz „žege“ (proizvodnja drvenog ugljena) nastavljamo do planinarskog doma na Pogorelici (1222 m). Nakon tuširanja i večere svi sudionici pohoda su bili zajedno, na terasi, uz razgovor, smijeh i pjesmu. Neki su slavili rođendan, a neki su previjali žuljeve na nogama.

Nakon „šljive“, kavice i obilnog doručka, treći smo se dan, uz sunčano i toplo vrijeme popeli do najvišeg vrha Bitovnje u njenom ravnom dije-

Vrh Tikva

Spust sa Tikve

– Pogorelica – Vranica

lu, Čador (1700 m) uz prekrasan pogled desno na Vran, Čvrsnicu i Prenj, te naprijed na Bjelašnicu i Jahorinu. Planinskim pašnjacima gole Bitovnje dolazimo do Martinovog groba (1662 m) s kojeg se vidi najviši vrh Bitovnje, Lisin (1744 m). Dan završavamo dolaskom do planinarskog doma na Lopati (1324 m). I ovdje nas je oduševio komfor doma, ljubaznost domaćina i ukusna hrana, što je zao kružilo naše zadovoljstvo organizacijom pohoda.

Nas sedmero smo, iako se nismo svi poznavali, hodali zajedno i uspješno prošli cijeli Planinarski put. Na licima nam se vidjelo zadovoljstvo i osmijeh uživajući u prekrasnoj planinskoj prirodi koja nas okružuje.

Svečanu podjelu Dnevnika i spomen-značka svim sudionicima Planinarskog puta vodio je predsjednik PD Bitovnja – Kreševo, Zoran Šimić, a protekla je uz gromoglasno pljeskanje i uzvike oduševljenja svakome od nas koji smo prošli cijeli Planinarski put. Zaglušujuće ovacije sreće i ponosa, dobili su najmlađi sudionici Magdalena (16 mj.) i Lovro (4 g.).

U nedjelju ujutro, nakon pozdravljanja i zajedničkog fotografiranja za uspomenu, nastavili smo put do spomen obilježja poginulim hrvatskim braniteljima Kreševa 1990. – 1995. na Pomolu, podno planine Inač, te se spustili u Kreševo. Posjetili smo i razgledali Zavičajni muzej u zgradi franjevačkog samostana i crkvu sv. Katarine. Zadovoljni i sretni što smo bili sudionici ovog vrlo zanimljivog i raznolikog te vrlo uspješno organiziranog četverodnevno Planinarskog puta, vratili smo se doma sa željom da opet dođemo na njegovu 50. godišnjicu.

Fotografije: Ljiljana Šabić

Bitovnja, ravni greben

Vrh Martinov grob, Bitovnja, u pozadini Lisin

Tekst i slike: Dragutin Kos

Mont Blanc je alpski masiv planinskog sistema Alpa najviši u Francuskoj i drugi po veličini u Europi, 4810 m.

Jednog dana ovog ljeta Božo me zatekao s pitanjem želim li ići na Mont Blanc. Budući da planinarim tek dvije godine, a obišao sam relativno malo hrvatskih i nešto slovenskih vrhova, o takvom pothvatu nisam ni sanjao. Ali..., ako Božo Nikl misli da ja to mogu... Tako smo u četvrtak 02.08.2012. u noći oko 1:00 h Božo Nikl, Miro Fresl i moja malenkost Dragutin Kos, krenuli iz Ruda put Mont Blanca.

Dogovor je bio ujutro u 6:00, no naš plan je bio podložen izmjenama, budući da je Božo u konzultacijama s Dadom ipak odlučio da je bolje krenuti ranije, jer smo htjeli penjati s talijanske strane, a i vrijeme se u subotu po

prognozi trebalo pokvariti. Stigli smo u Courmayeur oko 9:00, ali nismo mogli uplatiti osiguranje, a bez toga ipak nije uputno krenuti u takve pothvate. Odlučili smo otići u Chamonix i ipak popeti se klasično, s francuske strane. U Chamonix smo stigli oko 11,00 sati, uplatili osiguranje i oko 12,00 već bili u gondoli.

Gondola diže do 1653 m, a dalje tramvaj do 1794 m (inače do 2380, ali eto, kakve smo sreće, baš je tad pruga bila u remontu). Dakle, istovar na 1794 i na noge do doma Tete Rousse na 3167 m gdje smo i prespavali. Dom je solidan, samo nema vode za posjetitelje. Dobili smo i popust 50% jer čovjek na recepciji gaji simpatije prema Hrvatskoj i ima prijatelja u Novoj Gradiški. Slijedi kuhanje večere i spavanje. Apetita baš i nije bilo jer smo bili preumorni od putovanja i hodaanja. U petak ujutro oko 5:30 smo krenuli od Tete Rousse prema

domu Gouter na 3817 m. Snijega još uvijek nema, hodamo po kamenju, jedino u blizini doma Tete Rousse je ledenjak i malo ledenjačko jezerce gdje uzimamo vodu. Pretrčavamo po siparu preko „kuloara smrti“. Još je bio mrak, pa nismo puno vidjeli, ali smo zato bili jako brzi. Dvije sekunde iza nas obrušila se lavina kamenja. Tad smo tek shvatili puno značenje naziva „kuloar smrti“.

Put dalje vodi po sajlama do doma Gouter, gdje smo odbacili višak stvari, obuli dereze i oko 8:30 sati u navezu (sad smo već na ledenjaku) krenuli prema vrhu. Prvo stižemo do skloništa Vallot na 4347 m gdje nalazimo dvadesetak planinara iz Srbije koji su silazili (nisu se svi uspjeli popeti) i još dva naveza koja su odustala od uspona jer je jako puhalo. Uz naš moto „vrh mora pasti“ krenuli smo sami iz skloništa prema vrhu. Na putu smo

Na vrhu Mont Blanca

sreli samo par navezan u silazu. U petak 03.05.2012. u 14:00 sati ponosno smo razvili hrvatsku zastavu na vrhu Mont Blanca. Pridružio nam se i navez Francuza koji su stigli s druge strane (vjerojatno od Aiguille du Midi) pa smo se malo naslikavali.

U Gouter smo se spustili 17:30 sati, nešto pojeli (cijeli dan smo hodali, odnosno Mont Blanc smo osvojili na jednoj i pol Corny čokoladici) i zaspali. U subotu smo u 14:00 sati bili u Chamonixu na zasluženom pivu, prošetali po gradu, prespavali u kampu i u nedjelju ujutro krenuli put Samobora. Moram priznati da je uspon bio dosta naporan, tempo nam je bio 30 koraka pa odmor par minuta (mišići jednostavno ne slušaju). Imao sam osjećaj da bih zaspao u sekundi da legnem na snijeg. I navez je imao svrhu, tako je puhalo da nas je nekoliko puta malo ispremijevalo. Temperatura je bila oko -5,

-6, ali uz vjetar je sigurno bilo i -15. Svi smo bili u podjednakoj psihofizičkoj kondiciji i na sreću nitko nije imao većih problema s visinskom razlikom tako da

nismo morali trošiti vrijeme na adaptaciju, te smo uspjeli brzinski odraditi uspon prije pogoršanja vremena.

Put u središte Zemlje

Foto: Gordana Kosmat

Foto: Tamara Kalaica - U špilji

Tekst: Božica Grgečić

Tek što je prošla nezaboravna nedjelja na Okiću, stigao je ponedjeljak i nastavak škole. Ovaj tjedan tema nam je speleologija. Naravno, nakon teorije stiže i praksa. Najavljen nam je odlazak u Žumberak u mjesto Drašći Vrh koji se nalazi na 345 m nadmorske visine u žumberačkom prigorju. Tamo se nalazi spilja Dolača koju ćemo posjetiti i proći kroz nju oko 80 m. Naravno, opet nismo ni sanjali što nas sve tamo čeka!

Spilja Dolača pokazala mi je kako izgleda "spiljarenje" i što je to speleologija! Sastali smo se u nedjelju ujutro u 8.00 kod starog Komunalca i svi veseli i sretni krenuli prema našem odredištu. Došavši u mjesto Drašći Vrh, ostavili smo automobile nedaleko od spilje, izvadili sve stvari i krenuli kamo su nam naši voditelji i speleolozi rekli. „Ulogorili“ smo se na jednom mjestu i prvo, naravno, ponavljali vezanje čvorova! Potom su nam Božo, Ratko i Vatroslav pokazali nešto speleološke opreme i demonstrirali kako se spašava unesrećeni iz spilje. Kao model ponudila se naša Danijela. Uživala je u tome, a i mi s njom!

Uskoro smo trebali krenuti u spilju. Kada sam ugledala početak ulaza u spilju, pomislila sam: „Kamo ti to uopće ideš?“

Najprije smo se spuštali niz uže, vezani prsnim navezom. Prava avantura! Voda kaplje, stijene skliske... No, tek nakon toga uslijedilo je ono pravo! Naši dečki Božo, Ratko i Vatroslav, rasporedili su nas u kolonu. Imala sam sreće što sam išla odmah iza Bože i pratila u stopu svaki njegov korak (ako se to tako uopće može reći). Društvo su nam pravili uspavani šišmiši, viseći stanari mračnih prostora. Baš su lijepo spavali dok smo se mi provlačili

između stijena. Što smo dublje hodali, to je teren postajao sve zahtjevniji.

Povremeno sam čeonom svjetiljkom razgledavala spilju, izgled, visinu... Fascinantno! Došavši do cilja, trebalo se vratiti i natrag. Snage je bilo sve manje, no svi smo se uspješno vratili i izašli iz mračne Dolače na svjetlo dana. Neobično. Jako neobično. Ispred nas ugledali smo pravo zgarište! Naime, dok smo mi bili u spilji, seljani su spalili cijeli brijeg iznad nje. Presvukli smo se i jedva dočekali odmor nakon dvosatnog puzanja i provlačenja. Budući da smo već dobra i uigrana ekipa, uslijedilo je pečenje roštilja i razmjenjivanje dojmova prolaza kroz spilju.

Kada su se svi vratili, mislili smo da smo gotovi za danas. Možeš misliti! Naš Dado je za nas pripremio još malo hodanja grebenom do obližnjeg slapa. Slap Brisalo visok je 15 m i nalazi se u kanjonu Slapnice. Nakon strmoglavog spuštanja šumom, stigli smo do slapa. Uživali smo u pogledu i žuboru vode. Pravo osvježenje! Vraćali smo se putem i skrenuli, naravno, uz brijeg. Vratili smo se do početne točke i ugledali automobile. Smjestili smo stvari i sebe u aute i krenuli prema Samoboru. Već se polako spuštao mrak. Bila je to još jedna nezaboravna i prekrasna nedjelja koja će u našim mislima zasigurno ostati zauvijek. Vidjela sam i osjetila što znači riječ speleologija i kakve sve tajne krije u sebi. Nakon fantastičnog upoznavanja unutrašnjosti zemlje, lagane vožnje i tuširanja uslijedilo je slatko spavanje. Ova je nedjelja bila vrlo raznolik i lijepo proveden dan na površini i ispod površine zemlje!

Plan izleta za 2013. godinu

Datum	Izlet	Težina	Vodič
20. 1. 2013.	Vincekov pohod	lagano	J. Stilinović
27. 1. 2013.	Sveta Gera	srednje teško	P.K. Scout
9. – 10. 2. 2013.	Zimski uspon prema snježnim uvjetima	teško	Novak
11. 2. 2013.	Početak planinarske škole	veselo	U.O.
17. 3. 2013.	Klek	srednje teško	D. Domotorffy
23. – 24. 3. 2013.	Julijske alpe – Triglav	teško	Klarići
7. 4. 2013.	Japetićeve godine – Svi na Japetić	lagano	U.O.
15. 4. 2013.	Početak alpinističke škole	teško	Podod. AOŽ
20. 4. 2013.	Medvednica – Rusov pohod	lagano	Z. Kristijan
21. 4. 2013.	Dan planete Zemlje – Eko akcija	radno	HPD Japetić
27. – 28. 4. 2013.	Čičarija	srednje teško	I. Cvetković
5. 5. 2013.	Vinište – Kolovratske stijene	srednje teško	Pavlini
11. – 12. 5. 2013.	Mosor	teško	Šoštarić
11. – 12. 5. 2013.	Alpinistički logor	teško	Jakopci
19. 5. 2013.	Japetićeve godine i trekking	lagano - teško	HPD Japetić
25. – 26. 5. 2013.	Dan hrv. Planinara – Vodice	lagano	U.O.
2. 6. 2013.	Pokazna alp. Vježba na Okiću	veselo	Alp. pododsjek
9. 6. 2013.	Logarska dolina – Kamniško s. (BUS)	lagano, teško	Cvetković, Buntić
22. – 23. 6. 2013.	Julijske alpe	teško	Šoštarić
30. 6. 2013.	Proslava 90. god. Društva na Gradišću		U.O.
6. – 7. 7. 2013.	Alpinistički logor	teško	Jakopci
13. – 21. 7. 2013.	Najviši vrh Evrope	jako teško	U.O.
3. – 5. 8. 2013.	Kamniške alpe – Grintovec	teško	Klarići
10. – 11. 8. 2013.	Stol	teško	Šoštarić
25. 8. 2013.	Kalnik	lagano	Klarići
31. 8. 2013.	Svečana akademija – 90. god.	zabavno	U.O.
8. 9. 2013.	Bitoraj	lagano	R. Cvetković
15. 9. 2013.	Planinarski maraton	teško	E. Hrasnić
22. 9. 2013.	Petričko selo – Pogana jama	lagano	D. Knežević
12. – 13. 10. 2013.	Zavižan – Alan	srednje teško	Šoštarić
20. 10. 2013.	Autobusni izlet – Koritom Riječine	lagano	J. Stilinović
27. 10. 2013.	Sudnikov pohod	lagano	HPD Japetić
10. 11. 2013.	Martinje – Samoborsko gorje	zabavno	D. Domotorffy
24. 11. 2013.	Žarkova staza	srednje teško	J. Stilinović
8. 12. 2013.	Ravna gora – Trakošćan	lagano	R. Cvetković

“Vodič ima pravo otkazati izlet, promijeniti program izleta ili ga odgoditi za neki drugi termin zbog loših vremenskih uvjeta, nedovoljnog broja prijavljenih planinara ili drugih okolnosti. Na izletu sudjelujete na vlastitu odgovornost. Svaki sudionik izleta treba poštovati upute vodiča i ne smije napuštati grupu bez njegova znanja.”

HPD "Japetić"
Starogradska 15
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
e-mail: info@hpd-japetic.hr

